

Άγιος Νεκτάριος: δάσκαλος της Ρωμοσύνης.

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

Τιμά και γεραίρει η Εκκλησία μας, στις 9 Νοεμβρίου κάθε έτους, την μνήμη του Αγίου Νεκταρίου, ενός από τους πιο αγαπητούς αγίους του ορθόδοξου λαού μας. Τον αγαπάμε και τον ευλαβούμαστε και εμείς οι δάσκαλοι, όσοι πιστεύουμε στον Σωτήρα Χριστό μας, γιατί ο άγιος υπήρξε και δάσκαλος.

Γύρω στο 1866 περίπου, ο 20χρονος τότε Αναστάσιος, φεύγει από την Πόλη και πηγαίνει στην τουρκοκρατούμενη Χίο. Η ευρεία του μόρφωση, η ολοκάρδιος αγάπη και το ήθος του, εκτιμήθηκαν και αναλαμβάνει καθήκοντα διδασκάλου στο χωριό Λιθί. Επί μια δεκαετία το μυροβόλο και γόνιμο αποτύπωμά του, μένει ανεξίτηλο στις καρδιές των κατοίκων και μαθητών του. Μαθητής του και μετέπειτα καθηγητής της Θεολογικής Σχολής Τιμίου Σταυρού Ιεροσολύμων, Ι. Νεομονιτάκης, θα γράψει: «Κατά το έτος 1879, εις Χίον, υπήρξε διδάσκαλος των πρώτων γραμμάτων μου. Τον ενθυμούμαι τότε ως απλούν ρασοφόρον Νεκτάριον Κεφαλάν της Νέας Μονής της Χίου, ασκητικόν και ευσεβή, λάμποντα με την αγιότητα του βίου και τον ζήλον του αληθούς χριστιανού». («Ο Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως», Στ. Καλκανδή, σελ. 105).

Ο άγιος διετέλεσε σχολάρχης, διευθυντής της Ριζαρείου Σχολής. Να παραθέσω το εκπληκτικό επεισόδιο που συνέβη στην σχολή του και την διαχείρισή του από τον άγιο. Κάποτε μια ομάδα τελειοφοίτων διαπληκτίστηκε, έφτασαν και σε γρονθοκοπήματα. Το μαθαίνει ο άγιος. Και ιδού το ανεπανάληπτο και αιώνιο παράδειγμα, σε δασκάλους και διευθυντές σχολείων, αντιμετώπισης της ενδοσχολικής βίας, του κακώς λεγόμενου σήμερα «bullying», που έχει λάβει διαστάσεις επιδημίας. Αντί για φωνές, τιμωρίες, τσιρίδες και κλήτευση γονέων, ο Πατήρ της Εκκλησίας μας, επιβάλλει το παρακάτω πρωτοφανές, αξιοθαύμαστο και χριστομίμητο: «Αυτά που κάνατε με λυπούν και με αναγκάζουν να τιμωρήσω τον εαυτό μου. Από σήμερα το μεσημέρι να ειδοποιηθεί ο μάγειρας, να μην μου αποστέλλει φαγητό, επί τρεις ημέρες. Την ώρα του φαγητού θα προσεύχομαι για την ανωμαλία. Μάλιστα. Με λυπούν παιδιά μου, με λυπούν... σεις οι αυριανοί λειτουργοί του Υψίστου! Πηγαίνετε και είθε ο Κύριος να αποστείλει έλεος και φωτισμό, είθε να σας συγχωρήσει. Πηγαίνετε και παρακαλώ μέχρι της μεσημβρίας να έχετε συμφιλιωθεί». («Ο άγιος του αιώνας μας», Σ. Χονδρόπουλου, σελ.114, εκδ. «Καινούργια Γη). Έκτοτε ουδείς σπουδαστής δημιούργησε πρόβλημα, γιατί ήξερε ότι θα την πληρώσει... ο άγιος σχολάρχης του. Τι να πει κανείς ενώπιον τέτοιου μεγαλείου!!

Σκέφτομαι, εκατό χρόνια έκλεισαν φέτος από την οσιακή κοίμηση του Αγίου Νεκταρίου. Αν είχαμε υπουργό Παιδείας με ορθόδοξο φρόνημα, θα αφιέρωνε το έτος στην μνήμη του Αγίου Νεκταρίου. Θα αποστελλόταν και ένα ευσύνοπτο συναξάρι του αγίου στα σχολεία, στο οποίο θα αναδεικνυόταν ο δάσκαλος και σχολάρχης άγιος. Έχει που έχει μαυρίσει η ψυχή δασκάλων, μαθητών και των γονιών τους με τους εγκλεισμούς και τις συνεχείς απειλές για να «φορούν την μάσκα». Πόσο παρήγορος θα ήταν ο βίος και η πολιτεία του, η όλο καλοσύνη, αγάπη και φιλανθρωπία παιδαγωγία του. (Και είναι εντελώς απαράδεκτο να κατεβάζει κάποιος μικρός μαθητής την μάσκα, για να αναπνεύσει σαν άνθρωπος και ο καιροφυλακτών δάσκαλος να πέφτει πάνω του να τον κατασπαράξει με ουρλιαχτά και κραυγές εμμονικές. Το έχω ξαναγράψει είμαστε δάσκαλοι και όχι λοιμωξιολόγοι ή χειρότερα... Ευαγγελάτοι. Αυτή η ιστορία θα αφήσει σκιές στην συμπεριφορά των παιδιών).

Να κλείσω με το εκπληκτικό επεισόδιο από την ζωή του Αγίου Νεκταρίου, που είχα σημειώσει σε παλαιότερο άρθρο μου, με τίτλο «Άγιος Νεκτάριος και Παύλος Μελάς».

Στο παλιό, καλό λεξικό του «ΗΛΙΟΥ», στο λήμμα «Μελάς», διαβάζουμε σε τούτα τα κομψά ελληνικά: «Μεγάλη αρχοντική οικογένεια των Ιωαννίνων, της οποίας πλείστα μέλη διεκρίθησαν εις τα γράμματα και τας επιστήμας, εις τον στρατό την πολιτικήν και την διπλωματίαν, σημαντικάς δε εθνικάς υπηρεσίας παρέσχον εις την πατρίδα πολύ προς της εκρήξεως του Ιερού Αγώνος, κατ' αυτόν, και μετά την αποκατάστασιν του κράτους». Αρχοντική οικογένεια, όχι γιατί είχε μεγάλη οικονομική επιφάνεια, αλλά διότι τα μέλη της «παρέσχον σημαντικάς εθνικάς υπηρεσίας». Τω καιρώ εκείνω οι παλιές αρχοντικές οικογένειες, αμιλλώνται ποια θα ευεργετήσει περισσότερο την πατρίδα. Τω καιρώ ετούτω οι αρχοντοχωριάτες, οι νεόπλουτοι σαλταδόροι και δανειοσυντήρητοι διαγωνίζονται για το ποιος θα προξενήσει μεγαλύτερη ζημιά στην πατρίδα. Οι Μελάδες και όλες οι οικογένειες των εθνικών ευεργετών ήταν αρχοντάνθρωποι, έτσι ονομάζει ο λαός μας τους γενναιόδωρους, τους ανοιχτόκαρδους, τους φιλότιμους. Αρχονταρίκι ονομάζεται στα μοναστήρια η αίθουσα υποδοχής και φιλοξενίας των προσκυνητών, γιατί και η Εκκλησία μας, μας θέλει αρχοντάνθρωπους και όχι μίζερα, οικτρόβια και αξιολύπητα ανθρωπάκια. («Ό,τι και να κάνουμε, ταπείνωση – αγάπη –

αρχοντιά, χρειάζεται», έλεγε και ξανάλεγε ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης). Ο Παύλος Μελάς ονομάστηκε Παύλος, και όχι Γεώργιος όπως έλεγαν τον παππού του, προς τιμήν του αδελφού του παππού του, Παύλου, ο οποίος υπηρέτούσε στα τάγματα των Σουλιωτών υπό τον Μάρκο Μπότσαρη και «έπεσε» ηρωικώς μαχόμενος κατά την αγιασμένη Έξοδο του Μεσολογγίου. Με τέτοιο όνομα πώς να μην έχει ηρωικό, λεβέντικο θάνατο ο αετός της Μακεδονίας μας;

Πατέρας του Παύλου Μελά ήταν ο Μιχαήλ (Μίκης) Μελάς, άνθρωπος καλλιεργημένος, με φιλοπατρία, που διετέλεσε από το 1891 ως το 1894 και δήμαρχος Αθηνών. (Αδελφός του ήταν ο περίφημος Λέων Μελάς που έγραψε τον «Γεροστάθη», βιβλίο που γαλούχησε γενιές Ελληνοπαίδων, οι οποίες αργότερα απελευθέρωναν πατρίδες σκλαβωμένες).

Ήταν γύρω στο 1890, που ο κατασυκοφαντημένος στην Αίγυπτο, Άγιος Νεκτάριος, έρχεται στην Αθήνα. Ζητά θέση, όχι αρχιερέως, αλλά απλού ιεροκήρυκα, χωρίς μισθό. Συναντούσε – ποιος; – πόρτες κλειστές και υποσχέσεις. Ντρεπόταν ο άγιος, τον συντηρούσε μια απλή γριούλα. «Αδερφέ μου», γράφει στον αδερφό του Χαράλαμπο στη Χίο, «αναγκάζομαι μετά πόνου και δακρύων να σε ενοχλήσω ευρισκόμενος εν Αθήναις, εν ημέραις χαλεπές, περιφρονημένος και εμπαιζόμενος παρά των ισχυρών...». (Και μες στους ισχυρούς ήταν και η τότε εκκλησιαστική ηγεσία). Καταφεύγει στον υπουργό – μετά από είκοσι απόπειρες – «Εκκλησιαστικών και Παιδείας». Του αρνήθηκε την θέση ιεροκήρυκα, διότι «ετύγχανε αλλοδαπός» και «εστερείτο της ελληνικής υπηκοότητας». «Απόμεινε πελιδνός», διαβάζουμε στο απaráμιλλο βιβλίο του μακαριστού Σώτου Χονδρόπουλου.

Κατεβαίνοντας τις σκάλες του υπουργείου ο άγιος ιεράρχης, με μάτια βουρκωμένα, συναντά έναν ονομαστό άρχοντα. Ήταν ο Μιχαήλ Μελάς, ο πατέρας του Παύλου. Ο Μελάς βλέπει την σεβάσμια μορφή του Αγίου, αντιλαμβάνεται την λύπη του. Μαθαίνει τι συνέβη και του ζητά να τον ακολουθήσει στον υπουργό. Και σε λίγο ο υπουργός υπέγραφε τον διορισμό του Αγίου ως ιεροκήρυκος στο νομό Ευβοίας. «Άγιο ρουσφέτι», ας μου επιτραπεί η φράση, από έναν άνθρωπο που σε λίγα χρόνια ο πρωτογιός του

έγραψε τον πρόλογο στο αθάνατο βιβλίο «Μαρτύρων και Ηρώων αίμα» για τη λευτεριά της Μακεδονίας μας.

Ωραία σκηνή! Μεγαλοπρεπής! να κουβεντιάζουν ο Άγιος Νεκτάριος και ο Μιχαήλ Μελάς. Το Γένος και η Εκκλησία του. Με την ευχή του Αγίου Νεκταρίου και το αίμα του Παύλου Μελά σώθηκε τότε, η προδομένη σήμερα Μακεδονία μας...

Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος-Κιλκίς

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>